

[Erik Eriksen.]

end den behøver at være; den er halvanden gang større end for fire år siden, og det er et stort ansvar at påtage sig, hvis fagbevægelsens ledere gennem deres politik kommer til at øge denne arbejdsløshed.

Vi har jo i disse år faktisk eksporteret arbejdsløshed. Et stadig stigende udvandringsstal har været følgen af de sidste års økonomiske politik, og det er et tal, der tælles i tusinder. Det forekommer mig at være ganske alvorligt, at så mange — og det drejer sig vel især om folk mellem 20 og 30 år — finder det nødvendigt at udvandre for at sikre deres eksistens.

Vi kan heller ikke løse disse problemer gennem beskæftigelsesarbejder. Den højtærede arbejds- og boligminister fik for nylig bevilget 12 mill. kr. til sådanne arbejder. Begrundelsen var den lave beskæftigelse blandt arbejdsmænd og udsigten til en stadig nedadgående tendens. Jeg må sige, det har glædet mig at se, at den højtærede minister selv har givet tydeligt udtryk for, at beskæftigelsesarbejder vel kan være en midlertidig hjælp, men ikke nogen varig løsning.

Det er heller ikke nogen varig løsning, der stilles i udsigt af den højtærede minister for offentlige arbejder: at maskinerne helst skal bandlyses fra arbejder, der udføres med tilskud fra vejfonden. Det er da ganske klart, at samfundet snarere bliver ringere stillet ved ikke at tage maskinerne til hjælp. Alt dette medvirker til, at man i redegørelsen savner et løfte om en revision af vejfondens stilling.

Jeg har med disse ord villet sige, at hverken beskæftigelsen eller vor økonomiske politik i det lange løb vil blive styrket ved en inflatorisk lønpolitik eller ved beskæftigelsesarbejder. Jeg har i denne forbindelse hæftet mig ved, at regeringen har optaget den højtærede finansministers idé om en slags mild statsfinansiering af virksomheder i de såkaldte arbejdsløshedsøer. Jeg tør ikke afvise, at der kan opnås resultater ved at støtte nye virksomheder i disse områder; men vi har jo allerede set, hvorledes det er gået i en sådan kommune: først får man ved dygtigt arbejde af et erhvervsråd et par virksomheder i gang, og derefter opkræver regeringen tvangslån fra de borgere, som havde tilsagt virksomhe-

derne økonomisk støtte. Den slags er ikke rationelt, men derfor kan det naturligvis godt være planøkonomi.

På samme måde er jeg noget betænkelig ved, at man ud af skattemidler, der bl. a. tages hos konkurrencedygtige virksomheder, finansierer foretagender, som ikke er konkurrencedygtige, og som måske aldrig bliver det. En sådan politik vil hverken på kortere eller længere sigt løse de vanskeligheder, der her er tale om, den vil tværtimod uddybe og skærpe dem.

Og netop derfor savner jeg i regeringens redegørelse klare og konkrete udtryk for en produktionspolitik. Hvor er realiteterne i regeringens tale? Der er, som jeg har været inde på, mange vellydende sætninger om produktion, investering og beskæftigelse, men tilbage bliver spørgsmålet: hvilken støtte og trøst kan erhvervslivet hente fra tvangslånets regering? Hvor er afstivningen for den arbejder, som føler sin beskæftigelse truet ved regeringens hidtidige foranstaltninger? Hvilket håb er der for de funktionærer, som i særlig grad er blevet stedmoderligt behandlet gennem kriselovgivningen? Som fremtiden tegner sig for eksporten, må man spørge: hvilke perspektiver åbner programklæringen for de mange, mange tusinde arbejdsløse?

Det er denne mangel på en langsigtet politik, som er det mest karakteristiske i regeringens redegørelse. Jeg skal vende tilbage til dette mere principielle om et øjeblik, men jeg vil forinden gerne nævne et par spørgsmål, som jeg havde ventet at finde behandlet.

For nu at blive ved arbejdsmarkedets problemer, så ville det have været oplysende at vide, om den høje regering helt sætter sin lid til, at de nye forhandlingsregler vil virke tilfredsstillende, eller om man overvejer det radikale partis ønske om en tvungen voldgift i visse fag. Jeg ser ganske vist forskellige steder i pressen i disse dage, at det ærede medlem hr. A. C. Normann giver udtryk for, at denne voldgift kun kan gennemføres ved enighed blandt de tre partier, der danner regeringen, og da socialdemokratiet jo ikke er tilhænger; ser det ikke ud til, at der bliver nogen bukser af det skind. Så nytter det måske slet ikke, at et flertal i folketinget principielt har tilsluttet sig det synspunkt, at en arbejdskonflikt